

Vladimír Vávra / Žalmy

{1950}

André Masson — kresba

Žalmy

Vladimír Vávra

{1950}

Tramtaria Press
Praha 2005

Úvod do ŽALMŮ.

Přátelé a Ty příteli i Ty přítelkyně, svými činy, city, myšlenkami a slovem tvořili jste obrazy jež jsem pak viděl ve Vašich obrazárnách — oddejte se nyní prohlížení vlastních podobizen a portrétů. Stal jsem se na malou chvíli reproduktorem Vašeho díla jež rozechvělo tolik mou duši, mé oči jež plakaly radostí i žalem, mé uši jež poslouchaly Vaše věty o ničem nebo o všem, ačkoli to bylo totéž. Dlouho jsem byl smuten a dlouho pak jsem měl radost, že jsem směl na několik chvil navštívití doupata Vašich myšlenek, činů a slov. Nyní jsa toho domění, že mám dosti sil, jsa uchvácen rozmanitostí a barevností Vašich obrazáren, nemohl jsem zadržeti své pero aby vykonalo tento hrozný čin a podalo Vám poslední důkazy o neprobádanosti pramenů s nichž pocházíte, v nichž žijete, — a jsou jen tři doby, které vytvářejí Vaš život: ZROZENÍ, NEMOC, SPOLEČNOST — —

Až se zahloubáte do svých obrazů, neutíkejte k lékaři a ani mi nespílejte, přemožte sami sebe, nikoli pro mne, pro své blaho — pro svou radost, neboť hle jak jste krásní nemáte-li obličejů — těl — duše —. Nebo jste krásnější protože máte své tváře, těla, duše. Jen já zůstanu věčně smutný, protože mám jen několik barev, vyšisovaných, tuhých a štětce — — ? Přesto jsem maloval —————

————— V.V.

Žalm první

Z R O Z E N Í

Na pahorku zastavil se smysl pro všechno, pro smích, pro radost, smutek i pláč — rozdělil se na čtyři díly a putoval všemi směry, od severu na jih, od západu na východ. Bylo léto, keře doutnaly zlobou květů vábících poslední opozdilce hmyzu k hodům skýtajícím nevídané rozkoše...

V chomáčích výparů nad jámami vyhloubenými plody ještěrek, konaly se orgie na rozloučenou před rozchodem smyslů — — Jediný smysl zůstal — držíc v ruce testament krále smyslů — Boha těl — rozkoše pojmání a rozdával odkazy všem přítomným — zvíři, hmyzu, lidem.

Proudy větrů omývajících pahorek rozprostřely se v nepřehlednou rovinu šeptající sladká slova dívkám tančícím podél břehů řek... Všechny dívky měly stejný znak: růžově hebkou pleť kolem ohanbí a kolem zrn sladkosti svých překypujících prsů...

Přicházeli mladíci s poháry vína, polévali zem a mechy vonící štávami přesycených vlasů tmavovlasých i světlovlasých dívek.

Příspěchavší pavouci pletli jemné pletivo loží a nebes z ornamentu nejkrásnějších bohyň a bojů udatných reků, bijících se s divou cháskou všech tříd pozemských tvorů. Řeky opojeny tanci vylévaly se se břehů a zaplavovaly svou teplou vodou místa, jež jsou jinak nepřístupna smyslné rozkoši a podělovaly i ty zbavené tohoto daru, svou rozkoši tepla.

Krátery sladkosti se naplňovaly po okraje, vymršťující omamné dýmy (dýky) do krychlí vzduchu sestavené v slavo-brány opájejících se smyslů. Zlacené kočáry přijížděly přezžené bílými koňmi s miliony Múz, napadající obnažené části vnitřností pohlaví. Kočáry se okamžitě rozplývaly, v mizíci žlutou zář v horizontu tohoto území.

Přicházeli i mniši přinášející pozdravy bohů. Skupenství se měnila podle okamžiků vyvrcholení jednotlivých souloží. Kameny se měnily v tekutý lak mahagonových nábytků. Vrcholky vzdálených hor proměňovaly se v ohně vrhající svůj žár na listy palem vzniklých z proudů semene větrů a dívek zmrzačených stálým obnažováním svých kolen. Ti, jimž se podařilo dosáhnouti největší rozkoše zmizeli, jsouc proměnění v část ovzduší naplněného věčným blouděním v zemi sladkostí. Tucty herců předváděly dramata mravenčích loupeží a orkánů zmítajících s páry jednotlivých vášní.

Na důkaz opravdovosti uřezávali si hlavy navzájem, místo přísah svým milenkám, jež právě konaly přehlídku svého ohanbí, jsouce rozhodnuty páchatí vzájemné vraždy pro sebemenší rozdíl ve velikosti svých pohlaví. Milenci a milenky stáli v dlouhých řadách proti sobě svazující se provazy důků za vykonané služby při dosažení nejomamnějších způsobů týrání. Nejdůležitější se pojídali po částech a to tak aby své pohlaví pojídali až naposled. Zbavení hmoty a mrtvolky jež byly opuštěny smysly vhazovali otroci vášně do propadlišť jejichž dno bylo zdobeno znásilněnými dětmi.

Posléze řekami tekla již jen krev, v níž se koupaly panny toužící po smrti při souloží, nemohouce se dočkatí tohoto zázraku, sváděly zápasy jež nazvaly hrami touhy, způsob hry tkvěl tom, že si sešivaly dělohu a vykřikovaly při tom nejsladší a nejvulgárnější výrazy pro mužský úd.

Listonoši roznášeli gratulace za dosažení nejdokonalejší souložce. Konané sněmy odhlasovaly stavby chrámů z žen-

ských prsů, jež budou zdobeny čísly o vykonaném počtu souloží. V chrámech se budou konati bohoslužby hlásající věčnost Králi smyslů, za přítomnosti prostitutek souložících s mrzáky a budou zde čteny romány o vzrůstu oboupolhlavních rostlin, jež budou zde vyhlášeny za světce.

Nebylo dne, nebylo noci, nebylo hmoty. Dějiště bylo, bylo samo sluncem, měsícem, nekonečnem.

Malíři malovali, hudebníci komponovali, ve snaze podati dokumentární obraz zrození. Pomyslné trubky zaplavovaly prostory hudbou géníů. Řetězy básníků marně líčily vrcholnými verši Krále smyslů a den Z R O Z E N Í, vracejíce se do míst mezi pavlače a lahve likérů známých vináren, jsouce přesvědčení o své slabosti.

Hejna čápů povolaná odnášeti dopisy malířům za jejich malby, se nevracela jsouce pronásledována křiklavostí barev největších fantastů, jichž obrazy líčily spíše fádni krajinu kolem potoků a dálnic odcházejících.

Mlhy srostly s kadeřemi pouští zoufajících si pro svou neobydlenost, nedotknutelné sny nemluvňat uzavíraly kapitolu snahy podati důkazy o ráji myšlenek sexu. Louče vyrůstaly ze země takže hořely věčným plamenem, zaplavujícím široká území barbarů neznajících rozkoše souloží, mučice je svou pronikavou září, jež čpěla pachem pohlaví. Soudci konající svou povinnost vůči džbánům piva a kouřících kamen skládali svou vůli do odstavců, nálezy.

V místech kde na pahorku byly jámy po plodech orgií vyrůstaly nové stromy s ondulacemi místo listí a kmeny s leštěným povrchem, s tvary slohu Ludvíka XIV. Mlékárny prodávaly sýry z vinných destilátů, ježto se mléko v ně proměnilo, následkem dlouhého opojení, jež bylo delší než věčno{st}.

Klapot větrných mlýnů byl jedinou hudbou této době počátků. Vznikaly stráně po nichž běhají psi, louky po nichž se rozprostírají myšlenky nevědomých, nepoužívané záchody velkoměst, kabáty zelených barev nepravých myslivců, závody bakterií o dosažení prvního rozkladu mršin požíraných supi. Petrolejářské společnosti vyprodávaly své sklady za účelem dosažení obnovy země. Tuláci neměli kde přenocovat jelikož se přestali oddávat lenošeni — stali se zastánci svobodomyšlnosti v zákonech pojednávajících o pohlavním základě všeho.

Tisícerym dupotem nohou postupně pahorek mizel a bylo nutno nahradit jej něčím novým. Byly sneseny všechny bobky zajíců a koz vybitých za posledních padesát let jež měly vytvořit novou základnu pro seřadiště pochodů smrti.

Lůno hýčkané nesčetnými polibky obnažovalo se až po pás oktáv zakrývaných hudeb, jen lem, barevný smyslnými barvami zůstal ušetřen divokosti bičů, jež na rozdíl od vrtule, vykřikoval pobídky pro emancipaci nádražních budov a jatek, kde místo dobytka by se měly napříště porážeti nesmyslné zákony. Káva a tabák by dostaly přednostní právo ve výprodeji obrazů nahých žen, jako odměna za zásluhy na dovršení všech orgií konaných za účelem poznání největších možností, při homosexuálních pokusech.

Zatím, co smysly obíhaly své směry světových stran, kdy nebylo již místa kde by se nekonaly oslavné orgie, oplozené louže počaly vydávat své plody. Z nich se rozeznávali: živí mrtví a mrtví živí. Jejich moč byla pak buď živou nebo mrtvou vodou. Tyto nepřítomné skutečnosti svázané v lana tvořily lanová loď plujících do končin skutečnosti, přivázejíce sebou novoty zakázané pro prohibiční zákony sousedních států...

Skutečnosti byly však jiné, v hloubi zmíraly poslední zbytky táborových ohňů, které byly rozdělané původně proto aby

ohřívaly zmrzlé konce stařešinských vousů, jež sahaly ze zeměkoule dál než bylo dosud změřeno. Dívky byly nuceny se obnažovat tak, že všude byla rozšířena domněnka, že jsou příliš ohyzdné než aby mohly býti oplodněny tanečnicí. Sbory špičkových tanečnic naopak byly pokládány za nejkrásnější ženy vůbec ačkoli měly na břišní pokožce vytetované ohyzdné obrazy pohlaví šířaného červotočem. Na šijích svobodných dívek lesklo se znamení lásky, jež bylo nejtrestnějším činem v okamžiku zapadajícího slunce. Terasy oplývající medem květů a sladkostí prvních políbení byly výhradním místem myšlenek majitelů harémů a bradavic na špičce nosu nebo na temeni lebky.

Opět se přenesly větry smyslů tímto územím a všude zavládl pořádek sexu.

Panteon krásy se rozechvěl slavnostními fanfárami když vstupovala žena tvořící symbol skutečnosti. Otroci a služebníci líbali šiji a paže této bytosti jež se v pohledu rozplývala v závratné výšiny prsů objímajících celý svět. Po kobercích se proháněly hráškově zelené veverky pěstované pro zábavu novorozených. Kadidla a mísy s omamnými ohni vydávaly své sny jež přeplňovaly mozky pořadatelů. Stěny byly tak hladké, že nebylo možno jich spatřiti. Kolotoče se točily jen v té rychlosti aby bylo možno rozeznati tvary rozpukajících dívek.

Na tribuně předčítal kmet své spisy o kráse tak věrně, že přítomný dav se rozplakal srdcelomným pláčem, jež vyjadřoval něhu k ženám. Vše plálo milostnými barvami, tedy barvami představujícími jen krásno. Každý směl se dosyta vynadívati na tělo oplývající smyslností, někteří z nich padali do mdlob nemohouce snésti tolik krásy a byli předáváni nahým dívkám k ošetření. Dívky měly za úkol laskati svými prsy omdlelé až se vzpamatovali a pak jim dovolili líbat je po celém těle milimetr po milimetru. Ti kdož ani po té nebyli dostatečně ukojeni směli spisovat ležice na pyrami-

dách dívek, nebo řečnili obklopeni jen samotným pohlavím žen ne starších dvacetipěti let. Za velmi hrubý čin bylo pokládáno již jen pouhé dotknutí se studenou rukou. Místnosti byly tudíž vyhřátý na teplotu těla aby nebylo potřeba oděvů.

Světlo, bylo stále jen růžové aby každý měl barvu místa rozkoše v mysli, nejoblíbenější byly ženy s bílými stehny a zadnicí, taktéž byly oblíbeny sněhově bílé prsy, které měly mít rozměry: 15 cm v průměru, 8 cm vysoké. Řeč byla složena jen ze samých něžných výrazů, jako: milovaná stopo mých sladkých snů o jezeru polibků za tlukotu tvého omamného srdce, překypujícího touhou po nejkrásnějším víru rozkoše. politické zprávy byly psány jen smyslými slovy: Na Balkáně vypukla soulož mezi prsy a bolci dvacetiletých jinochů. Zákon byl vyjadřován podobně: Všechny restaurace musí být uzavřeny do půlnocní hodiny aby byla každému umožněna noční soulož, provinění se trestá tím, že viník nesmí tři noce po sobě souložit.

Za hranicemi tohoto území vysílali zvědy aby vypátrali příčiny nechuti k válkám a smutkům — zvědové se však nikdy nevrátili.

— — — —

Plující labutě po jezeře věčného klidu snášely svá vejce do vzdušných sloupů tvořících se pod hladinou, průzračné vody splývaly ve tvary vrcholných uměleckých děl. Podvodní paláce oplývaly rybami neobyčejných tvarů, jež jen v těžkých snech umírajících je možno spatřiti. Záclony oddělovaných hrstmi vteřin zabraňovaly výhledu do krajin hluku. Zrnka prachu tlela ve vzduchu jsouce již věky nehybná. Ornamenty hvězd neměnily nikdy svou podobu. Oblouha a Oblaka byly popsány neznámým písmem, nebylo času k přečtení jejich obsahu. Všude bylo M R T V O .

— — — —

Na kokosové palmě spala již část věku malá opice, na kalichu orchideje zmrtněl kdys kolibřík, lotos utkvěl v prostoru nad jezem, polární vlk nedohonil nikdy soba jsouc přikován i s ním na ploše věčného ledu, na věky. Jen duše, neznámá duše jsouc nehmotná procházela se mrtvou krajinou. Mnohotvary tak jak vznikly při zastavení života udivovaly ji neboť nemohla pochopiti spojení vody s ohněm, polovinu tváře povalující se na okraji ledovce, objímání tygra se slepýšem, nezamrzlý pramen vody tryskající do výše ačkoli vody nepřibývalo a ani neodtékala. Plamen který nehřál i když byl barvy žluté. kámen hozený do vzduchu nikdy nespádl, duše pozastavena právě nad tímto zázračným stavem, cítila náhle přítomnost něčeho neznámého ve své blízkosti. Byl to smysl pro život, jež bloudil mrtvým krajem obdivujíc právě tak fantastické obrazy a stavy různých věcí a hmot.

Na břehu mrtvého jezera seděl mladý muž snad tisíc let, ježto zde nebylo času, není vyloučeno, že sedí zde již nekonečnou dobu. Na klíně mladíkově ležela spanilá dívka, byla nahá, výraz tváře nasvědčoval velkému štěstí, které kdys prožívala v náruči svého milence. Tam zastavila se duše vedena smyslem pro život. Na obzoru bylo možno spatřiti slunce, které téměř kdys zapadlo. Červená zář jeho omývala věčně krajinu i zastavené události.

Bursovní makléř nedokončil transakci, soudce neodsoudil zločince, války nebyly dokončeny a děti se nikdy nenarodily.

— — — —

Po stupních schodišť vedoucích přes velehorské masivy, přes oceány svítání a záplavy dešťů slov dosud neobjevených, stoupala duše omámena smysly ke Králi smyslů aby požádala o přijetí života. Na konci své cesty zastavila se před

transparenty oslavující Krále smyslů. Tečkovaní strážní stáli na stupních královského paláce jež se nořil do závoje tepla a obdivuhodné krásy s výhradním právem. Neslyšné povozy odvážely královské úředníky do jiných světů vzdálených na dvacet metrů od sebe. V audienční hale byly připraveny koupele s vodou nasycenou jiskrami padajících meteoritů a bahnem přineseným z lovišť perel. Po koupeli přišli nosiči s nosítky z větví stromů překonavších požáry půlnočních sluncí. Odnesena do královské pracovny, byla zahalena do sítě z očních sítnic aby nemohla spatřiti zjev Krále smyslů, který byl neznám i poddaným. V sále bylo úplné ticho, jen zvuk hodin rušil velký klid, později se duše dozvěděla, že hodiny jsou slzy, jež kanou podvedeným milenkám, které zde pak takto hledají zaměstnání. Konečně byla duše předvedena ke Králi smyslů. Nemluvílo se, neboť duše nemůže mluvit. Náhle stržena proudem citů řítí se kamsi v neznámo uvědomující si co má učinit aby se jí dostalo toho čeho si přála: Přijmout život. — — —

Opět na břehu mrtvého jezera opustil vír duši zanechavše ji samotě. Mladý muž seděl na svém místě, dívka stále ležela přes jeho klín. Duše vstoupila nejdříve do těla muže, pak do těla ženy, kde zůstala. Kulisa mrtvého kraje vypadala jako pozadí na jevišti truchlohry. Muž povstal. Žena na jeho klíně vykřikla: Jaroslave, co děláš, jsi hrubec, svalíš mě na zem. muž se omluvil: Promiň, něco se mi zdálo. Když spatřili krajinu kolem, dali se na cestu za pahorkem smyslu rozkoše, kam přišli právě, když smysl rozkoše dával odkazy Krále smyslů, lidem.

Pavouci dokončovali svá díla, doplétali lože a nebesa nad nimi, řečníci se odmlčovali všichni omdlelí krásou byli vzkríšení.

Těla všech byla růžová, těla žen byla bílá, mimo rty, které přetékal krví. Hmyz a zvěř zalezli do děr, neboť nesnesli pohledu na šílenství lidí, kteří tu hromadně souložili.

Nastal boj o každou píď země na níž by mohlo býti lože pro soulož. Smysl pro rozkoš se naplňoval blahem, které se mu dosud nedostalo, ježto lidé byli podnikavější, než ostatní tvorové...

Prohlubně tvaru kuželů rozprostíraly se jeden vedle druhého, každou vteřinu měnilo světlo svou barvu, nesčetní hudebníci přehrávali nedokončená díla všech skladatelů. Řeky tekly poslušně svými břehy a obdařovaly kraj neznámými vůněmi prastarých věštkyň z dob římských.

Konečně slunce zapadalo, neboť v šeru se zdály býti ženy krásnější a tvary hmot nepřekážely očím hledajícím jen místa skýtající rozkoš.

Neumělé korály podivínských věštkyň se zaplétaly do noh sem tam poházeným, po noci jež uplynula v záplavě tónů, které žádný hudebník nemůže nikdy zachytiti a zaznamenati pro jejich vlastnost: Vytí jež v tisícovém davu znamená nejsladší slova navzájem vyslovovaná...

Po východu slunce běžel čas v rytmu kapajících slz, oklamáných milenek Krále smyslů.

Nastalo Z R O Z E N Í

— — — —

Autobusy přeplněné milenci spěly do města, na nárožích vykřikovali psi svá hesla dne. Punčochy byly levnější a karteily se proměňovaly v nemocnice chudých.

— — — —

Žalm druhý

N E M O C

V okamžiku hodiny jež je první i poslední všemu odlétla hejna upírů s basenů zahrad života jsouc vydrážděna hladem již po staletí, ačkoli jim smrt denně přináší své ovoce.

Slunce bylo ověněno parabolami černého sukna tkaného z trouchnivějících kostí zemřelých protože nežili. Nebylo východu ani západu, slunce trčelo kdes mezi založením politické strany smrti a vznikem nekonečna. Kouře vycházející z krematorií napodobovaly sluneční svit, aby se alespoň tak zdálo, že vše žije pro jeho světelná potrubí rozvádějící život po zemi. Však od jisté doby jsou kohouty a závěry zavřeny a život prchá trhlinami svárů ocele a rtuti hanobící tak práci kněží a dělníků přisahajících od dávných dob ďáblu.

Zástupy vyznavačů přicházejí s modlitbami o zbytečnosti skutečnosti na slavnostech pořádaných pro dokonalost rozpadu mrtvol při šedesáti stupních celsia a vlhka sto procent. Věčný mráz nutil všechno živé aby žili poblíž kádí s krví jež zahřívána neustálým pěněním ze vzteku, dodávala vždy na několik hodin sílu k životu. Ti kdož se příliš vzdálili mrzli v odznaky vítězství.

× × ×

Města jež neměla přímých tvarů, byla vystavěna z černých cihel, v jejich ulicích se proháněli černí psi s černými zuby a černé louky byly zaplaveny černými květy. Paláce stavěné na počest všemu černému oplývaly záhony černých růží a ploty zahrad skvěly se zlatými symboly smrti.

* * *

Struny znějící akordy královských pěvců odnášely ve svých náručích davy lidí odměňovaných pro zálibu v bolestech hlavy. Květy třešní opadávající přivolávaly zápachy lvích hostin na pouštích bolesti uprostřed propadlišť venkovských věznic. Katakomby klášterů přeplněny larvami jež nevycházely na světlo pro dobrodiní lupičů přinášejících hody jeptiškám této sekty, ozývaly se melodiemi vyznání matkám milujícím zkřivené hnáty svých dětí. Louže mršín poházených v roklích ulic stamilionových měst, kudy projížděly autobusy nahých boláků čpěly dávnou touhou rozkladu. Smrduté výpary vycházely z obědů a hostin slavnostních banketů ohromných stonožek a pavouků snášejících svá vejce do čerstvých ran způsobených hrami pitomých dědiců. Kazatelny oplývaly ornamenty zbožňovaných zločinců na konci rozviklaných šibenic používaných dříve v doupatech chorob vynalézáných kouzelníky smrti, kteří měli za úkol zpomalit umírání tak, aby umírání bylo delší než celý život generací.

* * *

Z chorobných lásek jichž bylo všude na tisíc rodily se děti s chorobným vzhledem a chorobným výrazem v řeči. Z porodu takové lásky potloukal se ulicemi universitního města nemoci pantograf člověka se jménem šilencovým, skupiny studujících omamné nemoce, jako vředy na očích, malomocenství, nebo si lámali všechny kosti tak aby každá byla třikrát zlomena a nemohla se nikdy zhojiti. říkali mu JOACHATAN. Odebrav se do boje za věčnou chorobu duše, vyhrával bitky tím, že nepřítele postříkal pěnou svých výkalů. Nepřítel byl po té okamžitě pozřen miliony bacilů, ježto on sám neměl již masa a ničeho co by mohlo dál množit bacily nemoci. Konečně jsa takto, výtečným, a byv jmenován hrdinou za nejchorobnější druhy nemocí jež sám

vynalezl a všude rozšířil, založil oasy nemoci jíž se i smrt vyhýbá a kde je možno býti věčně chorým.

* * *

Děvčátko jehož žraly smrtonosné vši a týráno hnisem v mozku bylo symbolem všem matkám které se snažily porodit dítě co nejchorobnější, nemohouce toho dosáhnouti oddávaly se léčení.

* * *

Upadající morálka soudných lidí poznamenávala kotouče mlhy a dusna vystupujícího z nemocnic, kde se zdraví ponechávali na pospas nemocem. Tlukoucí vřavy policejních uprchlíků pro zálibu v klasické nemoce konali pochody tři kilometry dlouhé za setmění ačkoli nebyly známy prostředky pro ochrnutí močového měchýře, činili pokusy probodáváním ostny jedovatých rostlin.

* * *

Na letišti vystoupila žena oděná věnci pohledů a odebrala se do ulic. Pozastavila se na pokraji periferní končiny a dívala se dlouze za odjíždějícím povozem smrti. Chmury již od toho dne se snesly na dálnice volebních místností, byly jen pouhým stínem dob, které ona dáma znala. Byla sem vyslána aby dokázala světu, že jsou i jiné choroby než ty v nichž si lidstvo libuje. Pousmála se shovívavě vida muže jak se snaží zchromiti svou zadnici. Od závanů větrů, rozeznávala jasné tváře syfilitiků, malomocných a těch jež se oddávali tyfu nebo pěstovali tasemnici ve svých střevcích. Její kroky vedly přes průvany uliček stavěných na důkaz velikosti štěstí nemoci. Fontány tekutých směsí v nichž byly obsaženy všechny druhy bacilů dobře vykrmených rozdávaly svou vůni, když kráčela majestátním krokem kolem. Prodlužující

se přímky koňských hřbetů tísnily se kolem padajících holoubat zasažených jejím pohledem.

Na náměstí u kašny z vředů stál opřen muž pro něhož přicházela smrt. Smrt ovíjela mužovo tělo, když ONA pouhým vztážením ruky smrt zahнала, muž se svalil na zem s úpěním, vykřikoval: tisícere díky, neboť prožíval muka o nichž není představa.

ONA byla neviditelná a nebylo se tedy čeho obávat, neboť neviditelní neexistují.

Tam i onde zlatiči pozlacovali rukojeti dveří a stěny dějin. V houštinách ležely kufry s mrtvolami, které byly zakázány a zde podloudně pohozeny. Jedovaté ovoce stromů opadávalo. Na stránkách sezobávali kohouti slupky červů žijících v pokožce starců, kteří měli toto vyhrazeno svým stářím. Nikdo neměl právo líbat zdravé, zdravých tedy nebylo protože se pokládali za méněcenné, ve zvláštních ústavech si mohli zažádati o takový druh nemoci jež pokládali za velmi bolestivý, obyčejně si vybírali druh své nemoci se zvláštního seznamu, kde byl přesný popis bolestí.

Zatím ONA vykonala tajnou přehlídku náměstí, při jejím pohledu tam hned tekla proud hnisu, tam kypěla hníjící krev, tam pukaly vředy, jinde kvetly neštovice voníce hořícím masem, opodál kráčely porodní bolesti zkrášlené chirurgickými noži.

Konečně když již všichni a všechno propadlo nejdokonalejším bolestem a nemocem odešla ONA do kavárny poobědvati. Vrchní číšník napadený všemi známými druhy nemocí, s hlavou koně a hnátami vybájených ptakoještěřů, přinášel na podnosech ze suchých mrtvol jídla. K pití si přála materii z desetiletého hochy. Jako odměnu, pravila číšníkovi: vám dám dar mysliti a cítiti obráceně. Načež cítil bolest pak ho to teprve bolelo, šel-li do sklepa, byl na půdě,

jedl-li, hladověl, od toho okamžiku prožíval daleko nekočetnější muka svých nemocí posléze jsa z toho zcela pomaten opékal na rožni své vlastní nohy a ruce.

Odpoledne vstoupila ONA do operačního sálu, kde právě dva lékaři svíjeli se na podlaze z očního rosolu, na okamžik ustrnuli cítíce příchod její. Po té však počali se navzájem probodávati noži, krev jež po kapkách z nich prýštila měnila se ve spirály podpírající stopy, propadávající se z rozkoše bolesti. Nad tělem operovaného, jenž rozkuchán byl ponechán svému osudu, visely nádoby s žíravinami z nichž obsah kapal do otevřených ran operovaného. U zadní stěny operačního sálu byly umístěny zvláštní stroje pro mučení. Řemeny stahovaly hrdla, zvláštní drapáky stahovaly kůži s těla. Rozpálená razidla vypalovala znaky a čísla do břicha. Když ONA spatřila tyto ubohé napodobeniny opravdových nemocí hrozně se rozčilila a zanevřela na okamžik na všechny. V tom okamžiku se roztrušovaly všude hřeby beznaděje, lítací dveře se otvíraly a jimi procházely tucty poblouzněných rukojetí mandlů. Zastaralé spodničky popisovaly sborem divadla soudobých vyvrhelů kartářů a doušků citovaných jako gratulace za bolení zubů, jež bylo předepsáno lékaři třikrát denně. Obecní pastouška připichovala se na klopu jako odznak neschopnosti mítí tuberkulosu, ten kdo prodělal obrnu a nemohl mluvit a ten kdo srostl s paralytikem obracel se na ruby doufaje, že bude moci svou nemoc prožívat ještě jednou. Prozatím není k spatření tykadlo mléčných hřbitovů, nebo jakostní padavky podzimních brambor, které se také zvláště upravují pro případ návštěvy masné plísně na těle mrchožroutů, pěstovaných v žaludku pro zvláštní potěšení z dlouhé chvíle a nedostatku jiného zaměstnání ředitelů kostelníků.

* * *

Po večeri se ONA odebrala na pobřeží moří kde posluhové naplňovali vany slanou vodou očekávaje zatmění luny. její zloba se neustále zvětšovala, neboť i zde byla patrna chamtí-

vost po laciné bolesti. Vstoupivši po té do oblaků snesla na zem do výše tří metrů hleny rýmy v nichž museli všichni žít tři stá let za trest, jako ryby které nemilují vodu. Po té počala ONA pátrati po bytosti, jež by hověla jejímu požadavku. Zotvírala všechny knihy, záchody a noclehárny. Pročetla kalendáře, dějiny a pastviště pomerančů. Vykopala mnoho jam zda nenajde několik stop po onom stvoření. Nikde však nebylo potuchy, která by skýtala naději, že nalezne. Konečně vzdávaje se naděje otevřely se hroby statků a sloupové vodáren protkaná pastmi na vlky. Na stránkách poledníků houपालy se medvědovitě kyčle veřejí. Sluneční soustavy se snížily na úroveň špalku dřeva, stodoly pronajímaly stonky plevele k jednotkovým požárům. Od severu přilétaly nahoty půlnocí.

Snad by nebylo vše ztraceno, proto náhle přispěchal stín nesa sebou pohrdače životem i smrtí.

Tvary všeho navlékaly se na nitě jako korále, jimž se pak zdobili majitelé hřbitovů. Kruhovitě zvlněné počasí dávalo naději konečného vítězství, jež ONA přinášela.

* * *

Ve vyschlé louži žila osaměle ústřice. Stohy kopřiv přikrývaly její minulost, neboť ona jediná byla svědkem mnohých věcí, které měly zůstat utajeny potomstvu. Vítr vysušující louže odebral jí pamětní list, který měla ukrytý pod nádobou na perly.

ONA stojíc na hřbetech velehor a v údolích věčného světla předčítala z řádků onoho spisu:

* * *

Karavany vyslané na pomoc velkým hladům a epidemiím moru, či spalniček nedoslýchaly a byly proto požádány

o radu. Sloupy kolových staveb sepisovaly křížovky na hesla tohoto tažení.

Konečně se změnila krajina v noční stěžně. Opředené chvíle vítězství se rozvíjely. Pohrdači života i smrti nastoupili svou cestu do polí slabosti a síly. Na lesku jezer a zralých hrušek počaly se zjevovati morfiové účinky padajících pohledů žalářů.

Vystavěny byly vysoké ploty kolem nových zemí, přes tato ohražení byla vyhazována zbylá těla těch kdož si bahnili v tělesné bolesti. Kultury tělesné bolesti byly rozprodány vetešníkům a milovníkům starých památek.

Když již i poslední úředníci přinesli spisy o vykonaných příkazech, ONA sestoupila na zem. Pohrdači života i smrti plazili se před jejími patami, jejich vůdce povstal aby přinesl řeč díky. Č E T L .

* * *

Všechno černé bylo pozlaceno. Zlaté domy, zlaté lesy, zlaté ruce, zlaté pořadače, zlatí ptáci pěli zlaté písně. Katastry ulic byly předělány podle nových směrnic. Biografy přehrávaly experimentální komedie o minulosti. Hřebeny byly prodávány ob jeden zub. Myslivci a pytláci sloužili jednomu pánu, dveřím chrámů ze skořice.

Nebylo chudých ducha.

ONA procházejíc novou zem vítala nenávidějící bolest. Rodilo se geniů po tisíci najednou. Lidstvo se blížilo vrcholu. Domy se stavěly bez stěn a bez místností, volno oplývalo svačinami i provazy a lasturami díky.

Nepracovalo se.

Konečně ONA odcházela srážíc si z cesty nové a nové přivaly obludných snů jež se teď množily díky úplné volnosti ducha.

Před svým odchodem naposledy vztyčila svou pravici udělujíc poslední přání lidem. Mlha se snesla na zem — ticho se rozhostilo po krajině — dav oplakával dobu blahých časů svobody ducha — na hodinách kostelů ukazoval čas hodinu počátků a hodinu konce. Upíří opět vzlétli do noci.

Lidé si přáli N E M O C.

Polovina geniů upadla okamžitě v slabomyslnost, dvanáct tisíc rodin porodilo hlupáky a farnosti oddávaly slabomyslné. Vynálezci ničili své vynálezy pod záminkou svých smrtí.

/nedokončeno V.V., 1966 — dopsáno rukou/

Žalm třetí

SPOLEČNOST

Lázně, hotely, byty, salony, kavárny, vinárny, výstavy, přednášky, koncerty, divadla, biografy, promenády, ulice, jsou přeplněny dýmem, jež se točí a zmítá větry nebo v dechu neznámých bohů, žijících nad horizontem dohledu.

Karavany lupičů rozdávají pytle naplněné pochoutkami padajících bludišť. Jsou dny kdy polibky stojí za kousek smrti, jindy se třesou na udících polonámořníků z lodí, které jsou znásobeny kusadly praotců. Umírají hromady pouští a místo nich se rodí zamilovaní představitelé zákonů, které jsou proto stvořeny aby nebyly deště, či řeky s vůní kapradin, neboť šustot bot by měl být zaručen všem, kdo projeví chuť k lovu pařížských nádob na vodu.

A již lká poslední hodina. Ježíš se modlí k prorokům toho, co přináší denní poklady nevědomým pážatům maloměšťáků.

Chiméry nastřádané v naučných slovnících byly plné ozdob z plesů, či pohřbů. Pivo a opojné nápoje jsou všude tam kde je více papoušků, či školníků. V knihovnách se vyrábějí nádoby s věnem: Dvacet zlatých a suchary pro zimomřivé psíky.

Byl jsem pozván do podniků chechtajících se paňáců a žebrových kluků, jež neměli nikdy hlad, jelikož prodávají své úsměvy ženám s růžovými rukávy. A kolotoče se halily do parfémů nedospělých, chtících poznati nahotu stažených králíků, dychtící se práti o sebemenší kousek podkožního

tuku. Potkal jsem ORFEA bloudícího na vlnách domácích akvárií, kde místo viditelné vody byly pavučiny pavouků se znameními štěstí. Mluvil jsem s VYDAVATELI hříchů svatých, jež spali na dlani kurtisán přivlečených z doby před Kristem, domnívající se, že zem je stvořena pro obveselení domovnic od „HAMLETA“ — v tom domě nemají čas natahovati hodiny, neboť vymřeli jim holubi.

Nosil jsem na svých rukou teplé tyče telegrafních vedení, odměňovali mně palmou se zlatým znakem podvodu.

Při večerním reji točitá schodiště nabízela se mi pro malé vycházky do uzavřených kabin, visících na spleti vláken těch, jež neumějí milovat. Dno se pomalu houvalo tvoříc naděje, že moře se již vylévá na mé nohy. Zábradlí z lidských hnátů nalakovali žlutě, neboť ta barva našich předních stájí. Se jmény okrasných spolků končily cesty všech chodeb rozestavených po stranách. Číše se pozvedaly měnící barvy podle klapotu mlýnů meloucích polibky před svítáním, ačkoli byly buď násilně ukradeny, nebo pronajaty za dukát smělosti.

Za dveřmi ležely korouhve myslivců lovicích dotyky čel nejmladších milenek. Překročil jsem tyto hromady slasti abych podal ruku nové přítomné — náhodné chvíli s balerinou noci, naplněných štěstím lásek pobřežních obyvatel — opodál trčely padající stohy současných terciánů myslících na hody uprostřed zahrady ŽADONÍCÍCH — chápal jsem tato pobloudilá opojení, neboť tance růží a krvácejících pivonek zahalovaly dny vůní, aby zápachy noci byly více patrné na posledním konci odpočívadel, vysílených pohledy na šťastné — již zítra nesmí se založiti ani jeden stan diváků, kteří tam sídlili po dozrání pamětních protokolů o žertech pana NEJVYŠŠÍHO, jenž omdlíval vyčerpaností nad tolika lavičkami se zelenou barvou.

Nepamatuji se kdy jsem odešel, jelikož na oblých včelínech ležely spousty růžových mandolín, hrajících náladové sklad-

by. Několikrát jsem vstoupil do skleníků s piany listů zvláštních květin, na stvolu měly pověšenou tabulku s nápisem: kdo mne neutrhne neví, že loučení je právě tak šťastné jako poslední nález římské bohyně krásy. Utrhl jsem tedy dva archy těchto dopisů a vstoupila dvojice mladých lidí vyzývající mne k následování do pohádkových knih. Některé stránky mě tížily svým rytmem odřikávání, odřikávalo se pondělní matiné za účasti revisorů zábav, kteří měli na starosti bezvadné provedení všech konvenčních dýchánek. Nevinné chvíle byly prosyceny obelháváním úředních zakončení maturity smyslnosti.

Na březích rybníků s nepřehlednými barvami květů jež pomalovali zruční malíři, byla rozestavěna odpočívadla, zastavil jsem se na okamžik v pohledu žen jež sledovaly s dojetím hru malých vln s velkými, které byly ozdobeny závoji z vlasů koupajících se mladíků na neviditelné straně měsíce. Hejna malých opic zhlížela se stále v očích přítomných žen, ty se domnívaly, že jsou právě těmi, bez nichž muži nic neznamenaají. Fialové ryby vyletovaly do nosů kýchajících pensistů, jemný mrak popela spálených kadidel se snášel na ozdobené pařezy z katafalků vzpomínek, kolem lesíku s topoly sahajícími do prostor nad účesy dam ze stejnojmenných okamžiků pohody, s kartami vyloženými na stolech sestavených z květů leknínů odkvetlých za zpěvů tetřevů.

Skupina hrající na fanty odvěkla mne po marném zdráhání do sálů vševědění, kde místo bust a soch stály stisky rukou, polibky vášnivých milenců a těla modelovaná pro léčení nemocných svalů kole bérce. Na poddlaze ze skleněných kostek popsanych dopisy tvrdící věčné přátelství. Nejpodobnější mně vyzval mě po té k tanci s manekýnkou, jež předvádí na výstavách prostoty. Zář reflektorů smíchávala své barvy v sledu tónů, neboť každý tón měl svou barvu. Poslze jsem pojídal jídla složená z těl podivných ptáků, jež prý podle legendy mají přinášet léto. K pití mi podali nápo-

je z kvašených slov, nápoj byl tvořen tím způsobem, že každé příjemné slovo bylo řečeno do kádě, kde se pak kvasil nápoj. Mísy a poháry pocházely z korunovacích nejslavnějších králů.

Na zakončení hostiny pozdravil jsem všechny starce honosící se nejsvětlejším vousem, bylo to pokládáno za povinnost.

Na přestupný den jsem vešel do ložnice nemluvnat, chvíli jsem hladil jejich hlavy, když se zem změnila a já se začal propadat do močálů, krok co krok hlouběji, ve stavu kdy se domníváme, že se nic neděje, přihnul se dav jež zaplnil močály kolem, topíce jeden druhého, až jsem mohl pohodlně vystoupiti na suchou zem již jsem viděl v dáli.

Počítače počítaly kroky a vraždy na úkor nevzhledných vidin mládeže. Sousedí si vyprávěli o povodni jež postihla krajinu zcela nedostupnou vodám.

Tančil jsem tanec vychutnavačů vín, protože nebylo tehdy jiného zaměstnání a na noční toulky nebyl čas, byly totiž jen na průkazy o schopnosti vidět i věci nesmírné. Nesmírné věci byly dopřány nevědomým a protože jich bylo všude dost, každý znal jen tři povinná slova: Jsem část davu. Domy měly dvacet východů, vchody nebyly, tudíž se nevycházelo a muselo se létat. Chodci vztahovali ruce za chomáči myšlenek, ačkoli je stíhali kruté tresty za utrhačství, neodolali a snášeli svým příbuzným pochoutky za trochu humoru i když se nikdo nemohl smát. Měli obrácené obličejy, což jim při smíchu vadilo. Nejnovější modou byly postavy bez rukou, před tím bylo moderní nemít hlavu. Bezhlaví si například nechávali malovati ornamenty na některé přečnívající části po odříznuté hlavě. Jeden velmi moderní mladík podstoupil dokonce operaci tím způsobem, nosil svou hlavu místo přívěšku na hodinkách. Ten večer kdy poslední záchvěvy předešlých časů doznávaly houslemi koncertního vir-

tuosa opadávaly poprsky slunce na beton stadia, kde se konaly přehlídky nejkratších sukní a nejužších kalhot. Mrzlo a podopané*) chodníky duněly ozvěnami parodií na sultány, to vítězové přehlídek se oblékali do šatů příští sezóny.

Znechucen tím, že dav byl tutéž chvíli nepokojný následkem mé přítomnosti, kráčel jsem po nábřeží chystaje se k odjezdu na výlet moudrých. Lodě se předjížděly nemohouce se srovnati do přístavu, ježto poslední odjezd byl stanoven na dobu po vyschnutí řeky. Má zavazadla se držela okraje jsouc balancována příkazy námořníků jež poprvé vstoupili na půdu neznámé země.

Za přistálým parníkem vykřikovaly holubice věty o neposedech. Žebráci mi dávali peníze abych prý měl na divadlo konané v tunelu po odjetém rychlíku. V tom tunelu totiž rostly svazky fialek v symbiose s kolejemi. Vystoupil jsem na dar památníků a slibů daných za trochu domněnek o existenci náhody. Stromy a louky rostly ve znamení raka a byly dokonce i tak zformovány, že byl dojem tisíců raků všude kde oko utkvělo. V bludišti těchto polosnicích okamžiků (polosnění) stál v pozadí transparent s nápisy o blahu za kouskem kamene jež vzdor znamením měl obvyklou podobu. Ježto jsem tvor zvědavý sešel jsem k tomuto místu pln zvědavostí. V mých botách sídlily ještěrky a mloci proplétající se mými prsty. Tyto ještěrky plivaly na kamen, jenž mě zaujal...

/nedokončeno V.V., připsáno rukou autora/

*) podupané i posypané

Zdenek Buřil: Kritické poznámky k textu VV

Žalm první

Vcelku dělá dojem sexuálního (no)nocturna. Co však v tom skrývá. V těchto slokách je jasně vidět snahu zachytit představy sexuální náplně a též chytit sexuální vjemy. Takovéto představy které se přicházejí každému člověku t.j. denní snění, kterými se člověk odpoutává a které se jen málo liší od předcházejících nevedou myšlení do takového stavu, aby bylo schopno vyšší básnické vise. To znamená, že je to myšlení úzce determinované, ale nemající možnost tuto okolnost zachytit v naprosté převaze k dané skutečnosti. Je to jen minimální vědomí děje který se stává do popředí a rozhodně nemůže takto chápán přinést jiný klad, který je: Neuvažovat o stmelení děje a různé metafory jen uvážít, že tady rozhoduje element rozkoše, který v tomto žalmu má povahu přirozenosti a tudíž se musí vyžít jen konkrétně dvou lidí bez sexuálního zprofanování citu.

Žalm druhý

Poznámka ...černých cihel... to je rozhodně nesprávné chápání cíle, který není v tomto odstavci vůbec jasný a když je tak je to ploché, protože takto zachycen nevyjadřuje nic. V celku tento žalm vyjadřuje milné chápání vztahu myšlenky k věcem kterými si otvíráme cestu dál. Myšlení takto svázané není schopno se povznést do oblastí čisté poesie která toto zavrhuje. Nevím zda je to jasné, ale tvrzení, že když dva dělají totéž není to totéž je v tomto případě nesprávné. To znamená přijít na hranici možnosti chápat báseň ne intelektem a nebo podvědomím, ale postavit na těchto dvou kamenech dílo svého života se vším co je na tom drtivého a též velmi chybného, ale to neznamena dělat podobné věci. Mám dojem, že tady nejsou ještě jasné možnosti práce na základech přesného hodnocení pro stav, který nese mnoho stop bloudeč-

ni. Ano sexualita vždy a všude, ale velmi přetvářena a která je jasně vyjádřena a přitom nese stopy básnické. Toto vše jsem postrádal při čtení Žalmů.

Nedatováno (1950)

ediční poznámka

Vladimír Vávra (pův. povoláním radiomechanik) publikoval jen sporadicky. V 60. letech mu vyšly dvě knihy v Mladé frontě. Po roce 1990 kniha *Muž v jiných končinách světa* v Pražské imaginaci. Připraven k vydání je sborník *Záběhlických surrealistů / Libeňských psychiků*, kde bude čtvrtinově zastoupen a představena bude jeho poesie. Sborník by měl vyjít v příštím roce.

„Žalmy“, text z roku 1950 je zde publikován poprvé, jde o fragment /který nebyl nikdy dokončen/ rozsahu 28 strojopisných stran formátu A5.

Žalm druhý končí na straně 21 a Žalm třetí začíná na straně 23. Strana 22 schází /patrně však nic nevypadlo/, strana 21 končí textem: pod zámkou svých... Roku 1966 autor dopisuje kuličkovým perem „smrtí!“, a v závorce „1966“.

Na závěr jsme připojili hodnocení Zdenka Buřila (z chystaného sborníku). Strojopisný originál nám laskavě zpřístupnil pan Stanislav Vávra, bratr básníka a pořadatel chystané antologie.

Vladimír Vávra / Žalmy

{1950}

Opis originál strojopisu z r. 1950 — Žalmy mají 28 stran formátu A5 psaných strojem — nebyly nikdy dokončeny

na místě frontispisu reprodukována kresba
André Massona

typo/zlom u.dapony
vysázeno Preissigovou Antiquou
od Storm Type Foundry

jako svoji Novoročenku na rok 2006
vydala Tramtaria Press

vydáno v počtu nepatrném
pro hrstku přátel & a zájemců
xerografie (laserový tisk)